

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Gvdilae Virginis, Apvd Brabantos celeberrimæ. Ex ea quam Surius habet ex vetusto manuscripto Codice. Vixit circa annum domini 670.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

stremò irrefragabile ad defensionem S. Luciani, testimonium: qui eum sanctum, magnum, religiosumque martyrem fidenter appellat.

VITA S. GVDILAE VIRGINIS, APVD *Brabantos celeberrima. Ex ea quam Surinus habet ex vetusto manuscripto Codice. Vixit circa annum domini 670.*

Vide Ioannem Molanum in Indico Sancto Belgij.

SIGIBERTI regis temporibus, fuit comes quidam vitæ innocentia & morum probitate insignis, Virgerus; cui coniunx erat cum stirpis claritate illustris (erat namque maioris domus inlyta Pipini sorore progenita) tum virtutum omnium meritis præstantissima nomine Amelberga. Hi cum indefesso studio diuinam mentem attenderent, nihilque magis sibi præponerent: quam quo modo se totos ad illius imitationem accommodarent: egregios sanctissimosque laborum suorum fructus à Deo cõsequi meruerunt. Nam præter Emebertum Cameracensem præfulem, virum multis virtutibus ornatum duas insuper filias Reinildim & Pharildim, vitæ sanctitate & morum integritate præclaras habuerunt. Postremò his accessit, non sine præuio Angeli monitu, egregium sanctitatis decus Gudila, quæ iisdem temporibus, quibus S. Gertrudis clarissimis virtutum, miraculorumque fulgebat operibus, in lucem ædita, ab eadem de sacro fonte lenata est. Huius S. virginis neptes fuere sanctæ Aldegundis & VValdetrudis candidissimis bonorum operum floribus ornatissimæ.

7. Ianuarij. Genus S. Gudilæ.

S. Gertrudis eam de sacro fonte suscepit.

Mox vero vt S. Gudila ex ephebis excessit, sacre virginitatis voto flagrantissima, intra monasterij claustra mentem ad cælestis patriæ desideria erigere

In monaste-
rio institui-
tur.

erigere: & corpore quidē in terris cōstituta cepit
affidua rerum diuinarum contemplatione, me-
te in cælestibus versari. Cumque S. Cerrudo
quæ eam Christo genuerāt, huius vite cursum fa-
lici agone consummasset, virgo Gudula tante co-
gnatæ solamini destituta, diuinis sapientiz ma-
nitis & consilijs iam probè instructa, parentum
repedauit limina, non quidem eamēte, vt solū
tis obedientiæ vinculis potestas liberius viuere
di esset: sed vt seximij pijsimorum parentum
exemplis, clariorem sanctitatis formam in se
ciperet.

Nam cum in villa quadam Morzellā voca-
to, duobus ferè milliariis à parentum ædifici-
o distante, oratoriū Saluatori nostro sacrum
set, magno pietatis studio die noctuque hoc
quentare, tantisque maximorum operum exerci-
tibus incumbere, vt Diabolus ingentem inuisi-
flammam exijs conciperet, nam cum tempore
quodam ad consuetum pietatis officium accē-
lumine cum pedissequa tenderet, Dæmon vt
à cæpto itinere reuocaret, fraude sua lumen
stinxit, & via ignaras in graue offensionis peric-
lum adduxit. Tum virgo, vt Diabolice fraudis
perturbaret laqueos ad clypeum confugit orati-
onis: nec prius à votis precibusque cessauit, quam
lumen extinctum cælitus rediret. Cæprum ergo
læta nudis plantis carpebat iter, iamque oratori-
um ingressa, nouo mentis ardore pro tam claris
beneficio diuinæ bonitati gratias agebat, preces
que in multam lucem protrahens, expletis tamē
dem missarum solennijs domum remeabat. Eo-
autem mulier lōgo mœrore & diurna calamita-
tate contabescens, obuiam prodit. Gestabat hæc
filium nouem annorum à primo natiuitatis die

Fatitur infes-
tationes
Dæmonis.

lumine cum pedissequa tenderet, Dæmon vt
à cæpto itinere reuocaret, fraude sua lumen
stinxit, & via ignaras in graue offensionis peric-
lum adduxit. Tum virgo, vt Diabolice fraudis
perturbaret laqueos ad clypeum confugit orati-
onis: nec prius à votis precibusque cessauit, quam
lumen extinctum cælitus rediret. Cæprum ergo
læta nudis plantis carpebat iter, iamque oratori-
um ingressa, nouo mentis ardore pro tam claris
beneficio diuinæ bonitati gratias agebat, preces
que in multam lucem protrahens, expletis tamē
dem missarum solennijs domum remeabat. Eo-
autem mulier lōgo mœrore & diurna calamita-
tate contabescens, obuiam prodit. Gestabat hæc
filium nouem annorum à primo natiuitatis die

Curat pue-
rum valdè
morbidum.

autem mulier lōgo mœrore & diurna calamita-
tate contabescens, obuiam prodit. Gestabat hæc
filium nouem annorum à primo natiuitatis die

die, infinitis miserijs obnoxium. Nam omni membrorum omnium officio destitutus, non cælum. sed terram, brutorum instar, spectare cogebatur. Vocis spiracula obstructa verba negabant, manus chiragra, contusæ, cibum ori ministrare recusabant; nihilque erat in puero, quod non languore affectum, matrem miseris modis cruciaret. Hanc Gudula venientem aspiciens, non sine magno lachrymarum imbre excepit, & puerum ambabus suauiter complexa vlnis, fufis precibus Deo commendauit: cum repente vocis membrorumque laxatis retinaculis, puer ad integrum sanitatis officium excitatur. Mirabatur S. Gudula virtutem Dei per se ostensam: gaudebat pia mater de misericordia Dei per virginem exhibita.

Est & aliud, quod clarius Dei erga Virginem amorem testatur. Erat quodam die Virgo diuinis sola rebus vehementer intenta, cum inopinato quædam mulier extrema lepræ deformitate misera ostium cellulæ pulsans, magnis vocibus opem implorat Virginis. Excitata protinus gemitibus & eiulatibus Gudula accurrit visaque muliere putredine penè consumpta, ô Domine inquit, vbi sunt misericordiæ tuæ viscera? Et precibus ardenti pietate de more persolutis, sacro manuum suarum sanat le- contactu, omnem lepræ deformitatem deterfit. prosam.

Et his quidem alijsque quamplurimis quæ san-
ctitatem eius declarant, quamuis in vita miracu-
lis claruerit, multo tamen, clariora, postquam in
cælis coronata est; meritorum suorum indicia
dedit. Nec mirum sanè, tanto namque cælestis pa-
trix desiderio flagrabat, vt non prius Deum se
hominesque vere diligere existimaret, quam hu-
ius mortalitatis ergastulo soluta, ad Dei conspe-
ctum admitteretur. Itaque corporis soluta vin-
culis

Obdormit
in Christo.

Arbor hye-
me ad eius
tumulum
viret mira-
biliter.!

culis, vt beata æternitatis Christi gratia parti-
ceps euasit, quanquam in vita admodum benefici-
in pauperum inopia subleuanda fuisset, multa
maiora charitatis officia de cœlis in terram traiecit.
Nam mox vt sanctissimum eius corpus in
in villâ Ham dicta, terrâ conditum est, arbor, quæ
dicunt populum, hyemali tempore frondes relin-
mere, propagines formare, & clarissimum sacro
virgini sanctitatis testimonium palam exhibere
visa est. Cumque fama virginis nouis virtutum
multarû claresceret miraculis, placuit fidelibus
de loco sepulchri leuatam in locum honori eius
magis congruum transferre. Et quidem Niuelle
se cœnobium, cum sacris reliquijs ex omnium
consilio delectum esset, iamque operibus ma-
nus admouerent, factum est vt nullis viribus
corpus leuari posset. Illis autem hæsitantibus
& cum stupore consilia agitantibus, respondit
quidam, & ætate & prudentia cæteris pro-
ctior, non alium virginem quietis & honoris lo-
cum expetere, quam eum vbi assiduis lachrymis
& precibus Dei gratiam, & gloriam consequens
erat.

Translatio
corporis c-
ius.

Miracula ad
sepulchrum
eius.

De cuiusdâ
regis filia.

Huic consilio & mentes fidelium, & virginis
corpus cessit protinus. Deportatum est ergo cum
ingenti totius populi gaudio & hymnis, ad Salua-
toris templum in Morzella constitutum. Et ecce
lurdus quidam pro infirmitatis suæ remedio coe-
pori sacro appropinquâs, repentinam sanitatem
consequitur, sed exiguum planè est si cum altero
quod lequitur conferatur.

Erat regis cuiusdam transmarini filia mem-
brorum omnium languore à primo ortus sui die
miserè oppressa. Hæc in somnis à muliere quæ
speciabili forma & vultu decore edocta de Gu-
dila

dilat virginis tumulo, sanitatem sibi sperare videbatur. Hæc patri matrique cum ingenti gaudio & spe salutis narrabat, sed cum neque viam, neque locum tumuli cognosceret, continuo se lamentis dabat: donec tertia dein nocte, certissimâ & loci & nominis cognitionem accepit. Manè igitur cum electa militum manu naui imposita, transmissa feliciter mari ad tumulum peruenit. Vbi à sacris virginibus Deo ibidem famulantibus, excepta & orationis instantia per triduum fota tandem sospitatem, quam oraculo accepturam se didicerat promeruit. Sicque membrorum officio roborata, atque incredibili gaudio excitata, Christi fidem, ritibus paganorum relictis, amplexata est. Sed & parentes eius, præsentis miraculo excitati, cum multis proceribus, & plurimis regni sui subditis, alacres ad sanctæ virginis venire coenobium, cunctique lustralibus admoti aquis, veterem hominem ibidem deposuere.

Sed vnum inter multa quod maxime virginis gloriam illustrem reddit, silentio prætereundum non est. Altera die qua virginis corpus in Morzellam translatum esse diximus, arbor illa, quæ prius sacrarum reliquiarum custos fidiissima, obsequio suo virginem honorarat: ne quidem in translatione earum virginem deseruit. Nam eadem arbor (dictu mirum) sacra virginis membra subsecuta, ac eodem ex loco mirificè eradicata & convenienter transplâtata, corâ prædicti oratorij foribus viriditate sua puritatè virginis testata est. Huius tam stupendæ rei fama cômotus Carolus, qui ex Imperij gloria quod tunc magno animo administrabat, Magnus dictus est, locum adiit & miraculi veritate sine fuce cognita, ad studium religio-

Recipit sanitatem & fit Christiana cum parentibus & multis alijs.

Stupendum diuinitus arboris translata miraculum.

Propter mi-
raculum Ca-
rolus Ma-
gnus nouū
ei construit
monaste-
rium.
Vrfus mor-
tis periculū
virginis pro-
tectione e-
uadit.

religionis ardentius excitatus, nouum sacrarium
virginum monasterium ibidem erexit: vt animi
sui in virginem, pietatem & obseruantiam mu-
neribus & donis declararet.

Post hæc cum die quodam: vt fieri solet, ven-
tionis gratia syluas & nemora perageret, & que-
dam miræ magnitudinis vrsū acrius insequere-
tur, fera bestia cum nullum effugij locum, cam-
pis vndique latè patentibus, sibi relictum vide-
ret, ac mortem iam iam capiendus crebris dis-
ferret flexibus. Præpropero cursu, recta ad Mos-
zellam tendit, & magna vi in ecclesiam irru-
pens deflexa ceruice, aduētantium lambere vellit.
gia vario corporis motu omnibus applaudens.
cepit multisque signis ostendere, se famulæ De-
patrocinio defensatum.

Quæ res vt regi nunciata, magnam admiratio-
nem; ita vrsō vitam attulit: qui reliquum deini-
ceps vitæ curriculum, summa cum mansuetudine
ad virginum voluntatem ibidem exegit.

Vt autem insigni erga pios pietate flagrabat
virgo, ita impios auersabatur: mentesque in sce-
lere obduratas acerbo odio prosequabatur, cuius
rei exemplum quod in suprascripta villa Ham con-
tigit, attexere non grauabor. Virgo Gudula vte-
rat nobilitatis & diuitiarum gloria admodum
clara, ita parentum studio, magno sumptuum
splendore, sepulchrum eius adornatum fuit. Ho-
rum cupiditate latro quidam accensus, tertia ab
obitu eius nocte sepulchrum accessit, totusque
mortifero auaritiæ veneno ebrius, aurum & ar-
gentum, cuius magna vis erat, deprædatus est: &
sacrilegis onustus spolijs domum rediit, & filiam
armillis, quas sacræ virginis brachijs detraxerat,
exornauit, sed sacrilegij immanitatem diuina
breui

brevi vitio subsequuta est. Nulla enim familie
ius persona existit, quæ non insigni aliqua defors
mitate & languore membrorum, tanti sceleris
pœnas luerit.

Iraque post multa & quæ præclara à virgine o-
fensa miracula, cum Christianorum impietas, in-
dies magis magisque, non sine graui diuini numi-
nis offensione, vires sumeret, iusto Dei iudicio san-
ctuarum eorum tradita sunt Barbaris in derisum; &
incolarum substantiæ, latronibus in prædam. Qua
tempestate beatæ Gudilæ corpus à Morzellenfi
coenobio, in locum, qui Capræmons dicitur, de-
latum est. Cumque Danorum impietas longè la-
teque omnia popularetur, ipsum etiam coenobiū
flammis absumptum solo adæquarunt, rebusque
omnibus, quæ pretij alicuius erant ablatis, Pagani
recesserunt. Tum rursus Morzellense coenobium,
quanquam sua ruina turpiter deformatum, sacris
tamen Gudilæ reliquijs exornatum est, donec Ot-
tonis secundi Imperatoris tempore, Carolus Lo-
tharj Regis Francorum, frater, sacrum S. Gudilæ
corpus, Bruxellas in templum Gangerici debito
cum honore intulit.

Hic autem, cum suis ipse oculis Virginis cor-
pus curiosius inspicere vellet, temeritate nimia
præcepit thecam aperire, sed (dictu mirum) mox
horrenda, tenebrarum caligo, diurni luminis ad-
spectum ademit, nebulaque templo circumfusa
cunctos à temeritate reuocauit. Saniori verò inte-
rim innitens præfatus princeps consilio, se vnà
cum aliquanta fidelium plebe, in carnis ac spiri-
tus contritione coarctauit triduo, vt quod facien-
dum incauta persuaserat temeritas, summa, quæ
omnia vicit, impetraret humilitas. Iamque ter-
tia illuxit dies, memoratusque dux ad loculum

S. Gudila
Bruxellas
transferta

Munificētia
Caroli Du-
cis Loha-
stogio.

S. Virginis cum sacerdotibus ac thymiamate
cessit, aperuit, & quod desiderabat vidit; inuocauit
que diuina maiestate thecam reclusit: ac suo munere
niuit sigillo. Locum quoque donis ac muneribus
exornauit: collata parte villæ, quæ Molenbec
dicitur, cum sex familijs, ad diuina officia ritibus
iugiter celebranda. Quienit autem eo in loco, ut
tempora usque Baldrici Comitis, nepotis Caroli
ducis.

Item Baldri-
ci Comitis.

Anno verò saluatoris nostri 1047. dedicatum
est Bruxellis D. Michaeli templum, opere & stru-
ctura visendum. Quam functionem Gerardus
tistes Cameracensis cum laude obibat: Lambertus
verò, qui & Baldricus comes, opinione prudentis
& pietatis omnibus charus, eodem die sacrum
corpus ex ecclesia S. Gaugerici, adiuuante episcopo
& clero, in D. Michaelis honorificè transfudit.
Neque ea animi deuotione contentus, summa
xoris suæ Odę voluntate & animi gaudio, certum
clericorum numerum ibidem constituit; qui
pla decimarum & aliarum rerum munificentia
perpetuò dotati, diuinas laudes studiosè con-
celebrant: & salutis auctorem in san-
ctæ Gudilę virtutibus atque mi-
raculis sine fine exal-
tant.